z celé pozůstalosti. Při tom bylo přehlédnuto náležitě oceniti okolnost, že pozůstalost po J. S. záležela z převážné části z movitých hodnot, dále bylo opomenuto vyhověti zásadám, vyjádřeným v §. 57. poplat. zák., a v §. 216. č. 2 ex. ř. Prvnější zákonné ustanovení nařizuje, že poplatek dlužno vyměřiti z čisté pozůstalosti, poslednější pak, že poplatky z převodů jmění a jinaké veřejné dávky dlužno poukázati v přednostním pořadí na nejvyšší podání za nemovitost prodanou vnucenou dražbou pouze tenkráte, slouží-li je zapraviti z nemovitosti. Z toho vyplývá jednak, že § 72. poplat. zák. má ten smysl, že jednotlivá věc, náležející do pozůstalosti, ručí pouze za onu část poplatku, jenž se má zapraviti z čisté pozůstalosti, kteráž na ni připadá, jednak že přikázání na nejvyšší podání jest přípustno pouze v tomto objemu.

Z přítomných spisů vyplývá, že prodaná nemovitost byla v době úmrtí I. S. předlužena, takže nelze mluviti vzhledem k této zvláštní podstatě o čisté pozůstalosti.

Přihlíží-li se k úmrtnímu dnu Ignáce S. (9. dubna 1914), přicházejí v úvahu dluhy, kryté právy zástavními, obnosem 5604 K 40 h.

Odhadní hodnota nemovitosti obnáší 5493 K, takže vyplývá schodek. Jest tudíž jasno, že zvláštní podstata, která jest předmětem rozvrhového řízení, byla jako předlužená pro aktivnost pozůstalostní bilance bez významu, že tudíž přihlášený dědický poplatek nemá k nemovitosti vztahu, který by byl nutný, aby jej bylo lze pokládati za zajištěný zákonným právem zástavním a umístniti jako přednostní položku.

Konečně nutno ještě podotknouti, že náhled zemského soudu o dosahu §. 72. poplat. zák., kdyby byl správný, značně by poškozoval bezpečnost hypotekárního úvěru, zvláště na poli obchodu a průmyslu, kdež jest hodnota nemovitostí velmi často podřízeného významu. Důkazem toho jest přítomný případ sám, ježto se činí nárok na více než pětinu reální hodnoty ve prospěch poplatků, kteréž nemohli hypotekární věřitelé ani z pozemkové knihy seznati, ani při vší opatrnosti předvídati. Nepoměr mohl by v podobných případech býti ještě daleko větší, kdyby jako dědici nebo odkazovníci nastupovati měly vzdálené příbuzné nebo vůbec ne příbuzné osoby. Výklad, který vede k takovýmto důsledkům, nelze pokládati za odpovídající duchu zákona.

(C. k. nejvyšší dvůr soudní, dne 28. března 1916, $\frac{\text{R III 45/16}}{1}$.) A. K.

Nemovitost, věnovaná hlavně živnosti fiakrovské — byt rodiny v to počítajíc — ručí věcně celá za nedoplatky dotyčné daně

výdělkové, třebas byla částečně určena a zařízena pro pronajatelné byty; ručení tomu nemusí ani býti překážkou, že fiakrista jest vlastníkem pouze ideelní polovice domu.

Důvody rozhodnutí třetí stolice, souhlasící s potvrzujícím usnesením rekursního soudu:

Závěr, vyvozený rekursním soudem z odhadního protokolu, že předmět exekuce jest převážně věnován živnosti fiakrovské J. F-a a že pro tuto živnost byl zvláště zařízen, nemůže býti označen za nesprávný. Poměrná čísla, uvedená znalcem M. v jeho dobrozdání ohledně ploch věnovaných jednak bytové potřebě, jednak provozování živnosti, jakož i ohledně dotyčných podílů nájemného, nemohou býti rozhodnými již proto, že dlužník J. F. obýval se svou manželkou celé přízemí oné reality, a dlužno tedy tuto prostoru pokládati za věnovanou provozování živnosti a jest díl nájemného připadající na tento prostor vyloučiti ze ⅔ hodnoty nájemného, připadajících na byt. Ostatně stavitel M. poukázal sám na to, že nemovitost — dům — byla nově zbudována hlavně za účelem provozování fiakrovství a že se následkem své polohy k tomu velmi hodí. Uváží-li se tato okolnost, na niž sám stavitel M. poukázal, dále pak, že dlužník F. bydlil ve zmíněném domě zjevně za účelem lepšího provozování živnosti, a že tento dům vykazoval hlavně součásti a zařízení, sloužící živnosti fiakrovské, nutno skutečně říci, že předmět exekuce byl převážně věnován fiakrovské živnosti a že byl za tím účelem zařízen, byť i kromě toho byl určen a zařízen pro byty. Okolnost, že exekuční předmět byl knihovním spoluvlastnictvím E. F-ové, jež neprovozuje fiakrovství, byla v tomto případě pro otázku přikázání nedoplatků výdělkové daně z nejvyššího podání za předmět exekuce bez významu. Neboť každým způsobem ručila ideelní vlastnická polovice J. F-a za celou nezaplacenou výdělkovou daň, což plyne z §§. 457., 450. a 829. obč. zák., a poněvadž stěžovatel jest posledním na řadu přicházejícím, na celé nemovitosti zajištěným věřitelem, jest pro něho lhostejno, dojde-li nedoplatek výdělkové daně úhrady z podílu nejvyššího podání, připadajícího na vlastnickou polovici J. F-a, či z celého zbylého nejvyššího podání. V každém z obou případů obdrží stěžovatel o 719 K 29 h méně. Konečně se podotýká, že jelikož fiakrovská živnost J. F-a nemůže se provozovati a neprovozuje se na i d e e l n í m podílu nemovitosti, nýbrž toliko na fysických součástech jejích, a manželka jmenovaného E. F., již od září 1898 v knize jako spoluvlastnice zapsaná, byla patrně srozuměna s tím, že tato nemovitost byla zařízena zvláště pro provozování fiakrovství, sluší míti za to, že celá nemovitost ručí věcně za nedoplatky výdělkové daně.

(R o z h o d n u t í n e j v. s o u d u z e d n e 31. ř í j n a 1916, č. j. $\frac{\text{R III } 134/16}{1}$.) —Rt.—